

στάτη και επίβλητική. "Όλος ο πληθυσμός της παρακολούθησε κλαίγοντας και κρατώντας αναμμένα κεράκια.

"Εκείνο που έκίνησε το θαυμασμό όλων μας, ήταν ο ήρωϊσμός του άρχηγού μας. "Αλλά και για τη λιτότητα και την άντοχη του ο Παύλος Μελάς ήταν αξιοθαύματος. "Ετρωγε ξερό ψωμί, όπως όλους μας, έμεινε πολλές φορές νηστικός και έδειχνε άντοχη στο κρύο. Και εινε γνωστό το σκληρό κλίμα της Μακεδονίας, με τα πρώια χιόνια τουσ.

Αυτό διηγήθηκε το πρωτοαύλλιγραφο του Παύλου Μελά. "Η είδησις του δραματικού του θανάτου έπροξένησε μεγάλη έντινωση στάς "Αθήνας. "Όλο, έλατταν τον ίσηλό, όφθαί, άνδρωμότατο, αληθινό λεβέντη αζωματικό, που ήταν άγατητός από το λαό, αλλά και από την "Αθηναϊκή άριστοκρατία.

"Ο Παύλος Μελάς είχε νεώτατος παντρευθή την δευτερότοχη κόρη του πολιτευτού Στ έφάνου Αραγούνη Ναταλία. Πειθαίνοντας άφησε τρία όρφανα : Τα δύο άρσενικά, το τρίτο θήλυκό.

Το παλαικό του φριδιόμοιο ήταν — όπως είπαμε — Μάκης Ζέξας. "Αρθάνιτα το μάφο λέγεται αζέξας. "Από τη σημασία λοιπόν αυτή και ο έθνικός ήθος έπήρε το φριδιόμοιο του: **Μελάς—Μελάς—Ζέξας.**

Στις 22 "Οκτωβρίου γίνεκε Παναθηναϊκό μνημόσυνο ίσηρ της φριζής του έθνικού ήθους. "Η κοσημοσφοή ήταν πρωτοφανής για την έποχην εκείνη. "Ο στρατός, ο λαός, οι άνήρωτοι, όλα τα σοματεία, κατέθεσαν στεφανία μπροστά στο νεοτάριο, που είχε στηθή στο ναό της Μητροπόλεως. "Ένας συρναητικός ένθουσιασμός για την άπελευθέρωση της σλαβομαμένης Μακεδονίας ήλκετοίξε όλες τις φριζές. Μετά τη δήση, ο ποιητής "Αριστοτο. Προβλέγγιος άπήγειλες έμπνευμένο ποίημα, από το όποιο παίρνουμε λίγες στροφές :

Μιά θεία όρμη σ' άνάρπαξε
στά φλογερά της τά φτερά,
και σε μία Μάννα σ' έφερε,
που μ' άγωνία καρτερά.

Σάν κεραυνός που ζέσπασεν
άπό τη γή της λευθερίας,
στά σκότη έφωτοδόλας,
της πικραμένης της καρδιάς.

Και με λαχτάρα σ' έσφιξε
στη φλογερή της τη σπορή,
κι' αιώνια σε κράτησε
μέσ' στην ευγνώμονή της γή.

"Επότιες με το αίμα σου,
το αίμα σου το ήρωϊκό,
τόν διψασμένο πλάτανο,
τόν πλάτανο τόν έθνικό !

Σύ την "Ιδέαν άνύφωσες,
στο βάθρο της το ήρωϊκό,
σύ τ' άγια αναστύλασες
του "Εθνους μας ίδανικό.

«Μακεδονία!» έστέναξαν,
τά χείλη σου στερνά-στερνά.
«Μακεδονία» έγράφτηκε
στο μνήμα σου παντοτεινά !...

ΓΙΑ ΝΑ ΞΕΡΕΤΕ

ΟΙ ΚΑΛΟΙ ΤΡΟΠΟΙ

"Όπως όλες η κομηκίες ίστοροζήσεις, έχουν και η κηδείες τούς κανονισμούς τών. "Όταν πρόκειται να πάμε σε μία κηδεία, πρέπει να προσπαθήσουμε με κάθε τρόπο να φορέσουμε ένα φόρεμα μαύρο. "Αν αυτό εινε αδύνατο, τότε άποφεύγουμε τουλάχιστον τα χριστατά χρώματα, τις γαριφιώδες στο καπέλο και τα άνουχιζορωμα γάντια.

Στο σπίτι του νεκρού, πρό και ίδιος μετά την κηδεία, πηγαίνουν μόνον οι συγγενείς και οι πολύ γνωστοί. "Επίσης και η μετάβασις ώς το νεκροταφείο δέν εινε ίστοροζή, αλλά άποσδηότε εινε μία ένδειξις εύγενείας και συμμετοχής στο πένθος τών συγγενών του νεκρού.

Μετά την κηδεία, οι συγγενείς δέχονται τα σπλιτητήρια εκείνων που παρευρέθησαν. "Αν εινε πολλές κόποιες, δέν χρειάζεται να περιμένουμε τη σειρά μας για να σπλιτηθούμε. Πηγαίνουμε άπλάς στο σπίτι του νεκρού και άρνηουμε την κάρτα μας.

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

ΖΕΣΤΑ ΚΑΙ ΚΡΥΑ

"Η τ ρ ο φ ό ς (στην κυρία Α., η όποια ζητοός με νταντά για τα δύο της δίδυμα).—Δίδυμα έστε, κυρία ; Και εινε και τα δύο δικά σας ;

"Η κυρία Α.—Τί θές ; ...

"Η τ ρ ο φ ό ς.—Πρωτό... δηλαδή... ποιός εινε ο πατέρας του δεύτερου μωρού ; ...

ΑΠ' ΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΑΣ

ΕΚΚΛΕΚΤΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

"Η τοιγγουνα και το έμπερικό πνεύμα του Μαζαρινού. Κι' άπε...τή μίμια ζυγυί!... Η αντιπάθειες του Ταλεβράνδου. Πειες ήταν ο μεγαλειότερος έλλακας της Γαλλίας. "Η νηστική της σαρκωστής και τα μακαρύνια. "Η γνώμη του άββά Φεγιέ. "Ο έπισκοπος Γκρακ και η γυναικεία. Πειρακμός άκατανητης. Δεκιμαστέ! Κτλ. κτλ.

Κάποτε, τρεις έχθροι του Μαζαρινού έξέδωσαν τρεις τρομερούς λιβέλους έναντιον του περιφημού Γάλλου καρδινάλιου, του τώση γνωστού για τη φιλαγορία του. "Ο Μαζαρινός, μόλις τώιασε, προσποθήκε ότι τα χρειάστηκε και άνέθεσε σ' έμπιστους φίλους του ν' άγοράσουν όλα τα άντίτυπα τών λιβέλων, για να τά κάρη δήθεν. "Όταν όμως τα μαζέψε όλα, άρχισε να τα πουλάει πανακάριο, σε μεγάλως τιμές. Κι' έτσι έκέρθηκε από την ίσότησι αυτή όσα χιλιάδες τάληρα ...

"Ο μέγας Ταλεβράνδος ήταν άμειλίχτος κωμικός σ' όσους ειναν την άτυχία να μη τον άρέσουν. "Ένας άπ' αυτούς ήταν και ο Μαρέ, δούξ του Μπισσαό, στον όποιο ο Ταλεβράνδος εινε μία μέρα :

—Δέν ξέρω παρα μοναχα έναν άνδρωπο π.ό ή ήλιό από σενα, Μαρέ.

—Ποόν ; ρώτησε ο δούξ.

—Τόν δούκα του Μπισσαό ! του άποκρίθηκε χμοσιγώνοντας σαρκωτικά ο Ταλεβράνδος.

"Ο άββάς Φεγιέ, ένας από τούς διασημότερους ίστοροζήκας της έποχής του Λουδοβίκου ΙΔ', μία μέρα μεγάλως σαρκωστής, μπήκε μέσα σ' ένα έπιστάριο για να γευματίση. "Απέναντι στο τραπέζι του άββά καθόταν ένας κωλοδερμένος άσπός, ο όποιος κατεβόχθη σε μακαρύνια.

—Αββά μου, εινε ο άσπός, μόλις άντελήθη τον Φεγιέ, δέν πιστεύω να παραβάνω τη νηστική της σαρκωστής με αυτά τα μακαρύνια που τρώω ;

—"Όχι ! άποκρίθηκε ο Φεγιέ. Μπορείς να φάς μάλιστα κι' ένα δολαχίρο βωδι, χωρίς ν' άμαρτήσης. "Αρχει να εσαι καλός χριστιανός !...

"Όταν ο αρχιεπίσκοπος τών Παρισίων Ντι Νουά πληροφορήθηκε ότι ο έπισκοπος τού Γιάκ σιμεριφερέτο στις γυναικείες περισσότερο είνενός από ότι επιτρέπεται σ' έναν κληρικό, τον έκάλεσε και τώικανε άυστηρότατες παρατηρήσεις.

"Ο έπισκοπος, άφοδ άκουσε με τόν άπαιτούμενο σεβασμό τόν αρχιεπίσκοπο, του άποκρίθηκε κατόπι με χαρωπητική άπάθεια και ειλικρίνεια :

—"Α ! Σεβασμώτατε, άν γνωρίζετε τι πράγμα εινε η γυναικεία, δέν θα σας ξαμναζαν τόσο η παρεκτρέτες μου !... "Επί σαράντα δολαχίρα χρόνια δέν τις σκέφτηκα ούτε μία στιγμή. "Αλλά μία μέρα, άζαωνα, χωρίς να καταλάβω πως, μωρθε η ιδέα να τις διαμαύσω. Τις δολομώσατε με άφοδ μόνο, Σεβασμώτατε, και θα ήθετε ότι εινε αδύνατο ν' άπαλαυθήτε πια από τόν πειρασμό αυτό !...

Κόκαλο ο αρχιεπίσκοπος.

"Ο λόρδος Σάμριτον ήτρηξε ίσως ο πιο χρηστός και εύθιμος πολιτικός της "Αγγλίας. "Όταν κάποτε τον κατηγόρησαν στη Βουλή τών Λόρδων ότι ίστοροζήσε τόν βασιλέα μόνο και μόνο γιατί είχε κάποιο άξίωμα στην Αίλη, ο λόρδος Σάμριτον άπάντησε :

—Κήριο, για να σας άποδείξω ότι η γνώμη μου δέν έξαρτάται διόλου από τη θέσι μου, παρατοίμα άπ' αυτήν, αυτή τη στιγμή.

Και παρητήθη πράγματι άμέσως.

"Αλλά η ενσασθήση και η εύθιξη του λόρδου Σάμριτον ήταν τόσο ήπεροζήκη, ώστε πολλές φορές τόν άδησε σε πράξεις έξουγενείας.

"Ετσι άργότερα, έπειδη έδωσε ήπαρση γάμο σε μία γυναικεία, την όποια άπλάς έκτιμούσε, ένδο άγαπήσε μια άλλη, άκόκνηση. για να βγη από το άδιέξοδο, το όποιο ο ίδιος από άπερισκεπία έξημαύργησε !

Σε κάποιο ταξείδι τον ο στρατόρχης Γκραμιόν άρρώσθησε ξαφνακά κι' άναγκάστηκε να σταματήσει σ' ένα χωριό, για να του κάνουν μία μικρή άφάμαξι. "Όταν ο στρατόρχης εινε το γιατρό του χωριού, δέν έμεινε διόλου ίκανοποιημένος, αλλά όσπτος ίστοροζήκε μπροστά στην άνάγκη και δέχτηκε να τόν έγγε ρίση. Τη στιγμή όμως που ο γιατρός ήταν έτοιμος να του τρώση τη φλέβα, ο Γκραμιόν τράβηξε το χει του.

—Μού φαίνεται ότι ρωβάσε την άφάμαξι ! εινε ο γιατρός στον στρατόρχη, χμοσιγώνοντας.

—Δέν ρωβάει την άφάμαξι, αλλά το γιατρό !... άπάντησε κοινώντα το κεφάλι του ο Γκραμιόν.

"Όταν ο Πελοπίδας, ο στρατηγός τών Θηβαίων, έφευγε για να δώση κάποια μάχη, η σύζυγός του, με δάκρυα στα μάτια, τόν έκέτευε να φιλαχθή όσο μπορούσε.

—Καλή συμβουλή αυτή για τις γυναικείες ! άπάντησε ο στρατηγός. Στους στρατηγούς όμως πρέπει ο καθένας να ανισιτά να προηλάγουν τούς στρατιώτες τους !...

